

[Hilmar Baunsgaard.]

drøftelser at arbejde for, at udbygningen af økonomisk samarbejde fortsat finder sted, men sker i et tempo, der muliggør, at alle ni medlemslande aktivt kan deltage i det økonomiske samarbejde.

På samme måde er det ligeledes klart, at der er et uafviseligt behov for at finde en europæisk holdning i visse sider af energispørgsmålet. Jeg er enig med de forbehold om kontrol med og udbygning af kernekraft, som regeringen anførte, men om ikke andet har vi i hvert fald det tilfælde med de andre EF-lande, at vor afhængighed af importeret olie er uhyggelig stor.

I en kronik i Politiken for 17. januar skrev handelsministeren, at man i Tindemans' rapport savner en understregning af, at forudsætningerne for at komme videre i samarbejdet er, at de nuværende forpligtelser overholdes fuldt ud af alle medlemslande.

Det er glædeligt, at handelsministeren fremførte dette synspunkt, ikke mindst fordi det i december måned var en lille smule svært for handelsministeren at komme til samme konklusion. Jeg håber nu, at det bliver linjen i den danske regerings holdning under de kommende drøftelser.

Jeg ved vel, at intet land, heller ikke Danmark, er uskyldsren i spørgsmålet om de nationale støtteordninger på forskellige områder. Disse nationale støtteordninger er imidlertid et klart brud både på indgåede aftaler og på ideen bag EF-samarbejdet. Men selv om Danmark ikke er uskyldsren, henstiller jeg alligevel endnu en gang, at vi fra dansk side gør det klart, at tempoet i udviklingen af samarbejdet for os vil være aldeles betinget af viljen til at afvikle disse nationale støtteordninger. Selv om dette standpunkt skulle føre til, at også Danmark for sit vedkommende ophører med de relativt beskedne overgreb, vi begår, vil jeg, den dag det lykkes at få afviklet samtlige nationale støtteordninger, notere resultatet med samme glæde som den, der har gjort en god forretning.

Det er imidlertid ikke alene et spørgsmål om en god forretning for Danmark: man må gøre sig klart, at evnen til at indgå nye aftaler og tilliden til sådanne aftaler vil være påvirket af viljen og evnen til at overholde det allerede aftalte.

Ud over de bemærkninger, mit partis ordfører, hr. Stinus, gjorde gældende ved den udenrigspolitiske debat den 15. januar om den politiske side af Tindemans' samarbejdsbestræbelser, vil jeg gerne give tilslutning til regeringens holdning at sige nej over for Tindemans' forslag om at lade den eksisterende vetoret afløse af en bestemmelse om, at flertalsbeslutninger bør blive det almindeligt gældende.

Vetoretten er indeholdt i det såkaldte Luxembourgforlig fra 1966 og er som bekendt knyttet til, at et land kan nedlægge veto mod beslutninger, der vedrører landets vitale interesser. Denne Luxembourgtaale var en del af det grundlag, hvorpå Danmark sagde ja til indmeldelse i fællesmarkedet, og er efter min opfattelse et af de områder, der fra dansk side ikke kan opgives i en almindelig forhandling og med baggrund i et simpelt flertal i folketinget.

Man kan sige, at vetoretten hidtil ikke har haft den store praktiske betydning; den er der imidlertid som en sikkerhedsventil, og selv om jeg udmærket kan se, at eksistensen af en vetoret i situationer måske kan være til større fordele for et stort land end for de små lande, er det alligevel tilstedeværelsen af denne formelle vetoret, der er en medvirkende årsag til, at man også i vanskelige spørgsmål forhandler sig frem til enighed. I internationalt samarbejde vil det som hovedregel vise sig mere bæredygtigt at opnå resultater gennem forhandlinger frem til enighed, end det vil være gang på gang at opleve flertallets afgørelser, der tvinger et mindretal til at acceptere en af flertallet truffen beslutning.

Derfor må jeg også beskæftige mig med en enkelt del af Tindemans' rapport vedrørende det politiske samarbejde. Handelsministeren vil om dette ikke gøre særlige bemærkninger; det føler jeg til gengæld er bydende nødvendigt, bl. a. altså fordi regeringen indtil nu ikke på dette område klart har fremført sin holdning. Det er Tindemans' forslag om, at der gøres en ende på den skellen, som endnu i dag består mellem de ministermøder, der beskæftiger sig med det politiske samarbejde, og de ministermøder, der beskæftiger sig med spørgsmål, som omfattes af traktaten.

Det er her det radikale venstres holdning, at vi ikke kan acceptere, at man sletter